

OT. 11 - Een bruidegom voor Rebekka (Gen. 24)

Geschreven door Josine de Jong (zie [bijbelverhalen.nl](http://www.bijbelverhalen.nl))

Genesis 24

'Rebekka, het is tijd om water te gaan halen. Ik hoor de meisjes al langskomen,' zegt de oude Milka tegen haar kleindochter. Het meisje, blij met de welkome afleiding, grist gauw een paar druiven van de schaal en loopt met de grote waterkruik op haar schouder naar buiten.

'Wacht op mij, Lorwa,' roept ze met volle mond naar haar vriendin een eindje verderop. Lorwa hoort het gelukkig. Ze stopt even. Samen lopen ze dan gezellig babbelend naar de bron. Zo gaat het alle dagen. Maar vandaag staat Rebekka een grote verrassing te wachten.

'Kijk,' roept Lorwa als ze de poort doorkomen. 'Vreemdelingen! Moet je zien, zeg! Een rijke goser met zijn knechten en wel tien zwaarbepakte kamelen. Laten we zo meteen even gaan kijken.' Rebekka is net zo nieuwsgierig als haar vriendin. Rap gaan haar blote voeten over de harde ingestampste zandweg, afdalend naar de bron in het dal. De meisjes vullen hun kruiken met water en klimmen dan weer naar boven... De leider van de karavaan is kennelijk blij met het bezoek. Dorstig van de lange reis in de brandende zon vraagt hij aan Rebekka: 'Heb je wat te drinken voor me?'

En zij, behulpzaam als altijd, laat de kruik op haar hand neerglijden. Onderwijl glijdt haar blik over zijn kleding. De hoofddoek, donkerbruin met witte strepen, is op dezelfde wijze opgerold als van vader Betuël. Misschien is het juist wel daarom dat ze aanbiedt om ook de kamelen te drinken te geven. Verbaasd antwoordt de man: 'Graag!'

't Is echt een hele klus. De dorstige beesten slurpen maar door. De spetters vliegen in het rond. Rebekka lacht en geeft de grootste een goedkeurend klopje op z'n stoffige nek. Lorwa en de andere meisjes zijn al lang weer terug in de stad, als zij pas klaar is. Al die tijd heeft de vreemdeling zwijgend toegekeken. Nu loopt hij naar de pakken en haalt een paar prachtige gouden sieraden te voorschijn als dank voor haar hulp. Ook vraagt hij: 'Zeg eens, van wie ben jij een dochter? En kan ik vannacht bij jullie overnachten?'

Rebekka kan haar ogen bijna niet afhouden van het moois.

'Ik ben de dochter van Betuël,' antwoordt ze. 'Er is stro zat bij ons thuis. U kunt vast wel bij ons logeren.'

Vrolijk rent ze weg om alles thuis te gaan vertellen... De vreemdeling kijkt haar na en knielt dan zo maar neer om God te danken voor deze ontmoeting. Wie is hij toch? En wat komt hij hier in de stad Nahor doen?

Een uurtje later zit de vreemdeling aan tafel bij de familie van Rebekka. De kamelen zijn goed verzorgd en de knechten hebben onderdak. Daar heeft Laban, de nogal hebbelijke broer van Rebekka voor gezorgd. Zodra hij de sieraden aan haar handen had gezien, was hij naar de bron gesnel om de vreemdeling op te halen. Voordat de maaltijd begint, heeft de man echter eerst nog wat te zeggen.

'Mag ik mij even voorstellen? Ik ben Eleëzer, de knecht van Abraham, uw oom, meneer Betuël!' Een verrast gemompel stijgt op. Nieuwsgierig luisteren ze verder.

'Hij maakt het goed, heel goed zelfs, want God de Here heeft hem rijk gezegend. Een paar jaar geleden is echter Sara overleden. Nu is Isaak, zijn enige zoon, erg eenzaam. En omdat Abraham zelf, zoals u al weet, erg oud is, heeft hij mij laten beloven om een bruid voor Isaak te gaan zoeken, een gelovig meisje natuurlijk. Maar die vind je niet in onze omgeving. Dus werd ik hiernaar toe gestuurd.'

Eleëzer vertelt verder hoe moeilijk hij deze opdracht vond. Wat voor meisje moest hij zoeken? Moest ze knap zijn, rijk, vriendelijk of sterk?

'Ik besloot God te vragen om mij te leiden naar het juiste meisje. Als het meisje dat ik om water zou vragen ook mijn kamelen zou laten drinken, dan zou zij het goede meisje zijn. Ik was nog niet klaar met bidden of daar kwam Rebekka aan. Ze deed precies zoals ik had gebeden. Dus denk ik dat zij de bruid voor Isaak is. Zeg mij nu alstublieft gauw of u het goedvindt. Dan weet ik waar ik aan toe ben.'

Nu de knecht zijn verhaal heeft beëindigd, begint iedereen opgewonden door elkaar te praten. Men ziet hier echt de leiding van God in. Betuël knikt ontroerd als Laban namens hem toestemming geeft. Rebekka wordt de bruid. Dat betekent feest! Ze straalt van trots. Met een kleur van opwinding pakt ze de cadeaus uit, die de knecht uit zijn tassen te voorschijn tovert. Haast alle pakjes zijn voor haar bestemd. Gouden en zilveren sieraden en mooie kleren.

'Ahhh! en Ohh!' roept iedereen. Haar vriendinnen, een beetje jaloers natuurlijk, komen alles bewonderen. Het wordt erg laat die nacht voordat iedereen in bed ligt. Wat een dag.

En Eleëzer laat er geen gras over groeien. De volgende dag wil hij al weer terugreizen. Hoewel Laban en de rest van de familie liever hebben dat Rebekka niet zo snel vertrekt, stelt zij duidelijk en klaar, dat ze het met de knecht eens is.

Het is maanden later. De karavaan van Eleëzer is bijna weer thuis. Rebekka kijkt opgewonden uit naar de ontmoeting met oom Abraham, maar nog meer naar Isaak, haar toekomstige man. Ze heeft onderweg tot in het oneindige vragen gesteld over Isaak. Nu is het moment aangebroken, dat ze hem in werkelijkheid zal ontmoeten. Plotseling valt haar oog op een man, die over het veld komt aanlopen.

'Eleëzer, wie is dat?' wijst ze.

Ja hoor! Het is Isaak, die ook al naar hen uitkijkt. Vlug daalt Rebekka van haar kameel af. Ze doet haar sluier voor. Dat hoort zo. Maar twee stralende ogen kijken Isaak aan. Het is liefde op het eerste gezicht... Wat een geluk!

Eleëzer, de knecht haalt opgelucht adem.